Porsuğun Kitap Kulübü

Aysel Banu YAVUZAL

Porsuğun Kitap Kulübü

Aysel Banu YAVUZAL

Yaşlı meşe ağacının altındaki sıcacık bir yuvada Porsuk üç küçük minder ve kocaman bir lamba hazırladı. Yuvarlak kehribar gözlüklerini ve yumuşacık hardal sarısı atkısını takmıştı. Bugün Porsuğun Kitap Kulübü'nün ilk toplantısıydı. Birinin geleceğini umuyordu. Birinin onun kadar hikâyeleri seveceğini umuyordu.

Önce Fındık Faresi geldi; minicik ve yuvarlak, kocaman parlak siyah gözleri ve küçük kırmızı bir boyun atkısıyla. İçeri bakarken kabarık kuyruğu sallanıyordu. Sonra en küçükleri olan Sivri Fare geldi; mavi-beyaz çizgili ponponlu şapkası ve minik kahverengi botlarıyla. Sivri Fare sivri burnunu oynatıp, "Okuyor muyuz? Okumayı çok severim! Hemen başlayalım!" dedi.

Porsuk o kadar geniş gülümsedi ki yüzündeki beyaz çizgisi kırıştı. İçi Boş Ormanın Gizli Hazinesi adlı büyük bir kitabı açtı. "Her kulübün bir ilk hikâyesi olmalı," dedi. Fındık Faresi minderine kıvrıldı; hayalperest ve meraklıydı. Sivri Fare kendi minderinde zıplıyordu, yerinde duramayacak kadar heyecanlıydı. Porsuk sıcacık, gürüldeyen sesiyle okumaya başladı ve yuva büyüyle doldu.

Hikâye, ormanda bir yere gömülü, ipuçları ve buruşuk eski bir haritayla işaretlenmiş bir hazineyi anlatıyordu. Fındık Faresi'nin kocaman siyah gözleri her kelimede daha da büyüyordu. Sivri Fare bıyıklarını kıpırdatıp fısıldadı: "Hazine! Gerçek hazine!" Porsuk kitabı yumuşak bir takla kapatıp kapattı. Sonra gizemli bir gülümsemeyle, "Ya kendi hazine avımızı yapsak, tam burada, kendi ormanımızda?" dedi.

Üç arkadaş yemyeşil, yapraklı sabaha doğru dışarı koştular. Porsuk cebinden katlanmış bir harita çıkardı ve Fındık Faresi onu küçük orman yeşili çantasına güvenle koydu. Sivri Fare önden koştu, botları patikada tıkırdıyordu. "Beni takip edin!" diye ciyakladı. Ama orman büyüktü, patikalar kıvrımlıydı ve kısa süre sonra Sivri Fare hangi yöne gideceğinden pek emin olamadı.

Porsuk ilk ipucunu yavaşça yüksek sesle okudu: "Meşe yapraklarının fısıldadığı, gölgelerin oynaştığı yerde, yolu gösteren bir taş ara." Fındık Faresi başını yana eğdi ve bir eğrelti otunun altında gri, yosunlu bir şey gördü. "Orada! Yolu gösteren bir taş!" diye bağırdı. Altında, etrafına küçük bir kâğıt parçası bağlanmış küçük bir meşe palamudu vardı. Sivri Fare yerinde zıpladı. "Bir ipucu bulduk! Bir ipucu bulduk!"

Sivri Fare kâğıdı kaptı ve okumak için fazla hızlı koştu. Bir köke takılıp yumuşak bir yaprak yığınına yuvarlandı. "Eyvah!" diye ciyakladı, ponponlu şapkasında yapraklarla ortaya çıkarak. Porsuk onu nazikçe silkeledi. Fındık Faresi ipucunu okudu: "Dereyi takip et, devrilmiş kütüğe kadar." Sivri Fare derin bir nefes aldı. "Bu sefer daha yavaş gideceğim. Söz."

Şırıldayan dereyi takip ettiler, taştan taşa atlayarak. Fındık Faresi'nin kabarık kuyruğu onu güzelce dengeliyordu. Sivri Fare minik botlarıyla dikkatlice yürüdü, acele etmemeye çok çalıştı. Porsuk'un sağlam patileri sallantılı yerlerde herkesi dengede tuttu. Sonunda içi boş ve yosunlu devrilmiş kütüğü buldular. Kütüğün karanlık küçük mağarasında bir şey parlıyordu. Üçü de yakından eğildi.

Sadece parlak bir şişe kapağıydı, ama bir sonraki ipucu onları şaşırttı. "Uzun çamın durduğu tepeye tırman. Porsuğun bir zamanlar elleriyle kazdığı yeri kaz." Sivri Fare kıkırdadı. "Bu sensin, Porsuk! Orayı sen kazmıştın!" Porsuk o kadar çok güldü ki gözlükleri oynadı. Birlikte tepeye tırmandılar, engebeli, köklü zeminde birbirlerine yardım ederek. Uzun çam tepelerinde esintiyle sallanıyordu.

Tepede Porsuk çenesini kaşıdı. "Burada kazdığımı hatırlıyorum," dedi. "Ama tam olarak nerede olduğundan emin değilim." Fındık Faresi buruşuk haritayı inceledi ve narin pembe patisiyle işaret etti. "Bence burada. Şu küçük çizime bak." Sivri Fare bir dal kaptı ve kazdı, sonra Porsuk uzun pençeleriyle kazdı ve Fındık Faresi minik patileriyle kazdı. Her yer toprak oldu.

Aniden Sivri Fare'nin dalı sert bir şeye çarptı. Tık! Daha da hızlı kazdılar. Yapraklar ve meşe palamutlarıyla oyulmuş küçük ahşap bir kutu çıktı. Üç arkadaş nefes nefese ve toz içinde bir daire şeklinde oturdular. "Açın!" diye fısıldadı Fındık Faresi. Porsuk kapağı nazikçe kaldırdı ve içinde yumuşak, soluk bir beze sarılmış bir şey vardı. Orman sanki nefesini tuttu.

İçinde eski ve yıpranmış, kapağında altın bir meşe palamudu olan küçük bir kitap vardı. Porsuk açtı ve okudu: "Hikâyeleri paylaşan dostlar için bu hazine gerçektir. Birlikte okuyun, dostluğunuz da öyle olsun." Fındık Faresi'nin gözleri parladı. Sivri Fare zıplamayı bıraktı ve hiç kıpırdamadan oturdu. "Bu bir kitap," diye fısıldadı. "Gerçek hazine baştan beri bir kitapmış."

Küçük kitabı sıcacık yuvaya taşıdılar ve sıcak lambanın yanında birlikte okudular. Fındık Faresi yavaş ve hayalperest bir şekilde okudu. Sivri Fare komik sesler yaptı, herkesi gülmekten iki büklüm etti. Porsuk sağlam patileriyle sayfaları çevirdi. Dışarıda güneş turuncu ve altın renginde batıyordu ve yuva bir fener gibi parlıyordu.

"Hikâyeler gerçekten arkadaşları birbirine bağlıyor," dedi Porsuk, hardal sarısı atkısına sarınmış halde. "Bir kitapla başladık, bak neler oldu." Fındık Faresi başını salladı, çantasına sarılarak. "Hazineyi ve birbirimizi bulduk." Sivri Fare çizgili ponponlu şapkasını çıkardı ve sırıttı. "Ve ben yavaşlamayı öğrendim. En azından birazcık." Hepsi yeniden güldüler, birlikte sıcacık ve mutlu.

O gece bir sonraki toplantılarını planladılar. Fındık Faresi yıldızlar hakkında bir hikâye getirecekti. Sivri Fare atıştırmalıklar getirecek ve belki sabırlı olmayı deneyecekti. Porsuk hepsini yazdı, kehribar gözlükleri lamba ışığında parlıyordu. "Aynı minderler," dedi. "Aynı arkadaşlar." Küçük hazine kitabı rafta, tam da İçi Boş Ormanın Gizli Hazinesi'nin yanında duruyordu.

Ve böylece Porsuğun Kitap Kulübü büyüdü, her seferinde bir hikâye ve bir arkadaşla. Her hafta okudular, güldüler ve bazen ormanda ipuçları aradılar. Fındık Faresi kimsenin fark etmediği şeyleri fark etti. Sivri Fare herkesi güldürdü. Porsuk lambayı parlak, minderleri yumuşak tuttu. Hikâyeler onları bir araya getirmişti ve hikâyeler onları birbirine yakın tutacaktı.